

[Justitsministeren]

strafferammer, som er foreslået af straffelovrådet, er principielle kriminalpolitiske synspunkter, og efter dem kan det give anledning til betænkelighed, at der selv for en forbrydelse i alle dens ordinære former gælder et strafmaksimum, der må forekomme urimeligt i forhold til forbrydelsens karakter.

En sådan opdeling i strafferammer, som vi har foreslået, findes da også i flere af de gældende bestemmelser i straffeloven, og jeg henviser i den forbindelse til et par af indlæggene både ved denne og ved tidligere lejligheder, hvori det er blevet hævdet, at der skulle være noget særpræget ved en sådan opdeling. En opdeling findes f.eks. i bestemmelsen i § 191 om narkotikaforbrydelser, voldsbestemmelserne i §§ 244–246 har en lignende opdeling, og bestemmelserne i straffelovens §§ 285 og 287 om almindelige berigelsesforbrydelser er også opdelt.

Den udformning af strafferammerne, herunder strafferammernes maksima, som er foreslået i lovforslaget og i straffelovrådets betænkning, tilsigter i hovedsagen en tilpasning af strafferammerne til det gældende udmålingsniveau. Og når man har foreslået, at strafmaksimum i de normale rammer skal være 6 år og i de skærpede rammer 10 år, er det sket på baggrund af en meget indgående gennemgang af retspraksis i sager om voldtægt, røveri og brandstiftelse.

Indførelsen af normalrammer på 6 år medfører en ændring i forhold til de gældende regler om nævningebehandling af sager om voldtægt, røveri og brandstiftelse. Efter min opfattelse kan denne konsekvens ikke give anledning til kritik. Forholdet er det, at retsplejelovens regler om nævningebehandling, som jo foreskrives bl.a. ved lovovertrædelser, hvor der kan idømmes straf på 8 år eller derover, tager sigte på egentlige misgerningssager, og det vil sige sådanne sager, hvor lovens strengeste straffe skal ikendes. Med den udformning af strafferammerne, som er foreslået i justitsministeriets lovforslag, forbliver de grove sager om voldtægt, røveri og brandstiftelse undergivet nævningebehandling.

Det ændringsforslag, som nu er stillet af venstre og det konservative folkeparti, og som svarer til det forslag, som til andenbehandlingen blev stillet af VS, tilsigter at fastholde status quo med hensyn til sagens processuelle behandling. Ændringsforslaget –

og det er meget vigtigt for min stillingtagen – omfatter netop kun sager om voldtægt, røveri og brandstiftelse, hvor strafferammen i normaltillældene nu foreslås ændret til 6 år, hvorimod andre straffelovsovertrædelser med tilsvarende strafferammer i normaltillældene ikke foreslås henlagt til nævningebehandling.

Herved kan man efter min opfattelse siges at overbetone grovheden af f.eks. almindelige røverier set i forhold til andre efter min opfattelse lige så alvorlige lovovertrædelser, som i dag ikke og heller ikke efter ændringsforslaget undergives nævningebehandling.

Som eksempel på sådanne sagstyper, som efter ændringsforslaget ikke vil blive undergivet nævningebehandling, kan jeg nævne sager om grov skattesvig efter § 289, voldsager efter § 244 eller § 245, stk. 1, modtagelse af bestikkelse efter § 144, sager om tyveri, afpresning og åger af særlig grov beskaffenhed, som kan straffes med fængsel i 6 år efter straffelovens § 286.

Det forekommer mig uigenomtænkt af forslagsstillerne, at man har taget nogle få straffelovsovertrædelser frem og forlangt, at de skal undergives nævningebehandling, medens man for andre kategorier, som efter min opfattelse er mindst lige så grove i deres karakter, ikke foreslår noget tilsvarende.

Særlig med hensyn til voldtægtssagerne er der efter min opfattelse også grund til at fremhæve, at særlige hensyn til offeret kan tale for, at sagerne behandles ved domsmandsretter fremfor de for offeret mere belastende nævningeting, og det gælder, selv om man i nogle tilfælde kan risikere, at der bliver to instansbehandlinger; vi ved, at domsmandssager foregår på en helt anden måde end nævningetingenes behandling af disse sager.

Som jeg har haft lejlighed til at nævne også tidligere, er dette synspunkt, nemlig at man ønsker at undgå nævningebehandling i de ordinære sager, også blevet fremdraget fra kvindeside, og jeg synes ikke, det er rimeligt, når man også tager dette i betragtning, at blive beskyldt for, at det blot er, fordi det nu tilfældigvis passer ind i ens andre politiske overvejelser. Vi har lagt afgørende vægt på dette klart markerede ønske også fra kvindeside.

Som jeg oplyste over for retsudvalget i forbindelse med arbejdet med tillægsbetænkningen, overvejer justitsministeriet for tiden